

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2017, č. j. OAM-4456-25/TP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 14. 8. 2017 (dále jen „ZPC“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 68 ZPC, neboť žalobkyně k žádosti nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle § 71 odst. 1 ZPC. U příjmu žalobkyně byl aplikován § 42c odst. 3 písm. c) ZPC, kdy byla žalobkyně posuzována společně se svým otcem, přičemž pro účel prokázání nákladů na bydlení byla použita částka nejvyšších normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení, poněvadž žalobkyně věrohodně neprokázala skutečné odůvodněné náklady na bydlení.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný nebyl oprávněn nevzít v rámci odvolacího řízení v potaz jí doloženou smlouvu o bezplatném užívání nemovitosti, k čemuž poukázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, v němž žalovaný prolomil koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobkyně proto měla legitimní očekávání, že k tomu dojde i v jejím řízení.
3. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením, že jí prvostupňový orgán nadstandardně pomohl s odstraněním vad žádosti, naopak měla za to, že prvostupňový orgán dlouhodobě používá v řízeních o pobytových žádostech obecné, až formulářové výzvy a poučení. To, z jakého důvodu prvostupňový orgán neakceptuje doložené náklady na bydlení, tedy že nemovitost vlastní obchodní společnost žalobkyně, a nikoliv ona sama, a že faktury za služby a energie spojené s užíváním bytu jsou vystavovány obchodní společností, se žalobkyně dozvěděla až v prvostupňovém rozhodnutí.
4. Návazně na to žalobkyně namítla nesprávný procesní postup týkající se přerušení, resp. pokračování v řízení. Správní řád v § 64 odst. 1 písm. a) stanoví, že správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou dle § 45 odst. 2 správního řádu, což prvostupňový orgán učinil. Zároveň však dle § 65 odst. 2 správního řádu může správní orgán pokračovat poté, co odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. Pokračování po uplynutí lhůty se pak vztahuje pouze k přerušení řízení dle § 64 odst. 2 a 3 správního řádu, tudíž ne na případ žalobkyně. Pokud správní orgán neshledal vytýkanou vadu žádosti za odstraněnou, nebyl dle dikce § 65 odst. 2 správního řádu oprávněn v řízení pokračovat, neboť překážka, pro kterou došlo k přerušení řízení, tedy vada žádosti, nebyla odstraněna. Prvostupňový orgán tímto svým procesním postupem vyvolal v žalobkyni domnění, že žádost je již kompletní.
5. Žalobkyně se též domnívala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Poukázala na svou námitku spočívající v porušení smyslu zákonné úpravy požadující po cizincích dostatečné

příjmy k pobytu na území, tj. aby cizinec nebyl zátěží pro sociální systém České republiky. Dle žalobkyně nebyly žádné indicie, že by měla být zátěží pro sociální systém, čímž se správní orgány vůbec nezabývaly. Žalobkyně je jednatelkou úspěšné obchodní společnosti. V dobré víře doložila do řízení potvrzení o tom, že je tato obchodní společnost vlastníkem nemovitosti, kde žalobkyně bydlí. Pokud měl prvostupňový orgán výhrady proti doloženým dokladům, měl žalobkyni vyzvat k odstranění specifikovaných vad, neboť tato se oprávněně domnívala, že vytýkanou vadu odstranila, když prvostupňový orgán ani v druhé výzvě nijak jí doložené dokumenty konkrétně nerozporoval. Navzdory tomu prvostupňový orgán bez dalšího přešel k aplikaci tzv. normativních nákladů na bydlení.

6. Další nevypořádanou odvolací námitkou je námitka neopodstatněnosti požadavku stálosti a pravidelnosti příjmů. Žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013-63, dle něhož nelze souhlasit s nazíráním správních orgánů, které trvaly na pravidelnosti příjmu dosahovaného v současnosti, resp. z minulosti do současnosti, neboť je nutné zvážit především otázku budoucí situace cizince, byť s přihlédnutím k aktuálnímu dosahovanému příjmu.
7. Za nepřezkoumatelné a nezákonné žalobkyně považovala vypořádání námítky nepřiměřenosti rozhodnutí. Dle žalobkyně není přípustné, aby celé posouzení přiměřenosti spočívalo výhradně na argumentaci, že žalobkyni není znemožňován další pobyt, neboť zde může pobývat na základě fikce nižšího pobytového oprávnění. Zákonodárce explicitně v § 75 odst. 2 *in fine* ZPC zavedl povinnost posouzení přiměřenosti dopadů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
8. Pokud prvostupňový orgán shledal, že žádosti nelze vyhovět, měl povinnost vyzvat žalobkyni k vyjádření se k okolnostem zakládajícím nepřiměřenost rozhodnutí nebo provést její výsledek (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81). Navíc správním orgánům jsou dle spisového materiálu známy ekonomické vazby žalobkyně na území, avšak ani tyto nevzaly při posouzení přiměřenosti rozhodnutí nijak v potaz.
9. Žalobkyně dále považovala za pochybení žalovaného, pokud nepřítomnost otce žalobkyně na území označil za novou skutečnost. Žalobkyně uvedla, že její otec opustil území České republiky na základě výjezdního příkazu vydaného prvostupňovým orgánem. Tým orgán rozhodoval i o žádosti žalobkyně, a tudíž o situaci otce žalobkyně musel vědět. Prvostupňový orgán tudíž chybně stanovil výši nákladů na pobyt a své odůvodnění rozhodnutí postavil na špatně zjištěném skutkovém stavu.
10. Žalobkyně se konečně ohradila proti vypořádání odvolací námítky nečinnosti prvostupňového orgánu, kdy žalovaný pouze uvedl, že lhůta 60 dnů je lhůta pořádková a z jejího nedodržení nelze dovozovat nezákonnost rozhodnutí. Prvostupňový orgán rozhodoval téměř rok a v důsledku tohoto nezákonného jednání sankcionuje žalobkyni, když se v této době mění výše nákladů na pobyt na území (změna počtu společně posuzovaných osob) a jednak se dokládání dokumenty stávají neaktuálními, neboť příjmy otce žalobkyně byly aktuální a nebyly starší 180 dní, kdyby správní orgán rozhodl v zákonem stanovené lhůtě 60 dnů. V případě shledání nedostatků v doložených dokumentech spočívajících v neaktuálnosti měl proto správní orgán vyzvat žalobkyni k

odstranění (řádně specifikované) vady žádosti, a nikoliv zhodnotit doložené dokumenty až v rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně v žalobě opakuje odvolací námitky, pročež plně odkázal na obě rozhodnutí správních orgánů a obsah správního spisu s tím, že v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány jeho důvody.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Podle § 75 odst. 2 písm. b) ZPC *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.*
14. Podle § 71 odst. 1 ZPC *za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.*
15. Podle § 71 odst. 2 ZPC *dokladem o zajištění ubytování podle § 70 odst. 2 písm. f) se rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu anebo domu nebo písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s jejím úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním. Ubytování může být zajištěno pouze v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem, a je podle stavebního zákona určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci. Úřední ověření se nevyžaduje, podepíše-li oprávněná osoba podle věty první souhlas před pověřeným zaměstnancem ministerstva. Pokud je písemné potvrzení o souhlasu podle věty první podáváno elektronicky, musí být podepsáno způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje účinky vlastnoručního podpisu.*
16. Co se týče rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, v němž prolomil koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, soud konstatuje, že jediné

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí nemůže svědčit o ustálené praxi zakládající legitimní očekávání, ale spíše o ojedinělém excesu. Dikce zákona a judikatura (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, či ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27) takové prolomení koncentrace řízení neumožňují, až na níže uvedenou výjimku. Nadto je soudu známo, že na totéž excesivní rozhodnutí je ze strany advokátní kanceláře zastupující žalobkyni odkazováno i v jiných soudních řízeních (např. sp. zn. 5 A 140/2017) a vždy výhradně na toto jedno. Pravidlo obsažené v § 82 odst. 4 správního řádu přitom nedopadá pouze na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48), o takové řízení však v projednávané věci nejde.

17. Soud shledává důvodnou námitku neurčitosti výzvy, resp. obou výzev prvostupňového orgánů ze dne 23. 3. 2016 a 22. 7. 2016. První výzva obsahuje ve své příloze poučení o dokladu o zajištění ubytování, které je citací § 71 odst. 2 ZPC. Druhá výzva obsahuje výčet toho, co je považováno za skutečné náklady na bydlení: nájemné, náklady za plyn, elektřinu, vodné aj. Žalobkyně na základě výzev předložila fakturu za elektřinu, předpis záloh za odběr plynu, evidenční list, fakturu za odběr plynu a výpočtový list, vše vystaveno společnosti LESNIK-TECH PRAHA s.r.o.
18. Je patrné, že výzvy nijak nereflektují žalobkyní předložené dokumenty v tom směru, aby žalobkyni (která je cizinkou a právním laikem) ozřejmily, v čem jsou její dokumenty nedostatečné. Žalobkyně nebyla nečinná a snažila se předložit požadované dokumenty, které se vztahují k bytu, jenž bezplatně užívala. Že se nejednalo o náklady její, ale právnické osoby nemusí být pro laika zcela srozumitelné. Žalobkyně užívala byt bezformálně zdarma a patrně považovala jeho užívání za skutečnost, která bez dalšího vyplývá z toho, že je jednatelkou a společnicí vlastníka bytu. Proto jí z obou výzev nemuselo být zřejmé, že má prokazovat též bezplatnost užívání bytu, zvláště předložila již řadu jiných dokumentů vázajících se k užívání bytu, které pokládala za relevantní a které byly typově uvedeny ve výčtu v druhé výzvě prvostupňového orgánu. Až prvostupňové rozhodnutí vysvětluje (str. 3/4), v čem byly dokumenty předložené žalobkyní nedostatečné – doklad (potvrzení) o zajištění ubytování neobsahuje částku nájemného ani nákladů spojených s bydlením a faktury za služby a energie spojené s užíváním bytu jsou vystavovány společnosti, nikoli žalobkyni. To je v rozporu s principem dobré správy a poučovací povinností (§ 4 odst. 2 správního řádu) a zakládá to podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (chybnou aplikace normativních nákladů bydlení).
19. Současně to znamená, že se neměla uplatnit koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, protože žalobkyně nemohla dohodu o bezplatném užívání bytu uzavřenou mezi žalobkyní a společností LESNIK-TECH PRAHA s.r.o. dne 1. 2. 2017 uplatnit dříve, a to z důvodu vadných výzev prvostupňového orgánu.
20. Ohledně nesprávného procesního postupu týkajícího se přerušení, resp. pokračování v řízení, dle ustálené judikatury (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48) je-li řízení přerušeno dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu a nevyhoví-li žadatel výzvě dle § 45 odst. 2 správního řádu, pak nelze v řízení pokračovat a musí být bez dalšího zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Citované judikáty však současně neshledaly nezákonnost správního rozhodnutí, protože pokračování v řízení nemohlo samo o sobě založit legitimní očekávání účastníka, že byly odstraněny podstatné vady žádosti. V

Shodu s prvopisem potvrzuje:

projednávané věci je situace poněkud odlišná od stavu v citovaných judikátech. Žalovaný sice vyzval k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu, následně však po pokračování v řízení nepřikročil k procesnímu rozhodnutí – zastavení řízení, nýbrž k rozhodnutí meritornímu dle § 75 odst. 2 písm. b) ZPC – zamítnutí žádosti. Jelikož jsou na meritorní rozhodnutí obecně kladeny vyšší nároky, lze říci, že byl žalobkyni poskytnut vyšší procesní standard, procesní postup se tudíž nemohl dotknout její právní sféry (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35, bod 15). Podstatné však je to, že pokračování v řízení nemůže bez dalšího vzbudit legitimní očekávání kladného vyřízení žádosti (prvostupňový orgán toto svým jednáním nijak nenaznačoval), námitka žalobkyně je tudíž nedůvodná.

21. Dále, žalobkyní odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 9. 2014, č. j. 57 A 94/2013-63, se netýkal trvalého pobytu (který výslovně požaduje pravidelnost příjmů), nýbrž dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny (který pravidelnost nepožaduje, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, body 9-13), na projednávanou věc proto nedopadá. Dikce § 71 odst. 1 věta poslední ZPC uvádí jako příklady dokladů, jimiž může cizinec prokázat svůj pravidelný příjem, (i) potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku a (ii) rozhodnutí o stanovení daně z příjmů fyzických osob, tj. doklady o aktuálních (minulých) příjmech. Historie příjmů cizince je proto stěžejní pro úvahu o pravidelnosti příjmu, tj. zda lze důvodně očekávat, že cizinec bude mít i v budoucnu zajištěny prostředky k trvalému pobytu na území. Naopak hypotetický budoucí příjem je nutné považovat za v zásadě neprůkazný, a pokud by např. cizinec dokládal pracovní smlouvu, kdy teprve nastoupí do zaměstnání, nelze vůbec hovořit o pravidelnosti příjmů, neboť se takový příjem ani nemusí realizovat.
22. Stran absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a ZPC soud uvádí, že správní orgány se s touto otázkou vypořádaly sice stručně (str. 3 napadeného rozhodnutí, která přejímá str. 6 prvostupňového rozhodnutí), leč z pohledu soudu dostatečně. Správní orgány uvedly, že žalobkyně je svobodná a bezdětná, nemá na území ČR příbuzné (po odchodu jejího otce), je v produktivním věku a nejsou jim známy žádná její zdravotní omezení. Žalobkyně žádné z těchto tvrzení správních orgánů adresně nerozpороvala a ani nijak neindikovala, že by byly dány jakékoli jiné zvláštní okolnosti k její osobě.
23. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, konstatoval, že „[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobkyně, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a ZPC (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).
24. Jelikož žalobkyně krom obecného poukazu na nedostatečnost přezkumu přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života nic dalšího neuvedla, soud tuto námitku považuje za nedůvodnou.

25. Konečně, co se týče námitky, že prvostupňovému orgánu muselo být známo, že otec žalobkyně již není osobou společně posuzovanou, soud považuje tuto námitku za bezpředmětnou. Dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Z napadeného rozhodnutí je evidentní, že příjem žalobkyně byl v posledku posuzován samostatně, čemuž nelze nic vytknout, neboť to odpovídalo aktuální situaci a z hlediska výpočtu životních nákladů to bylo žalobkyni ku prospěchu. Mimoto, otec žalobkyně měl vystavený překlenovací pobytový štítek s platností do 31. 1. 2017, mohl tudíž na území pobývat ještě 4 dny po vydání prvostupňového rozhodnutí, formálně vzato tak byl osobou společně posuzovanou. Návazně na to je irelevantní i námitka, že správní orgány z důvodu průtahů vycházely z neaktuálních listin o příjmech otce žalobkyně, neboť z nich žalovaný v napadeném rozhodnutí nevycházel.
26. Obecně pak lze dodat, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33).

Závěr

27. Jelikož soud dospěl k závěru, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 c) s. ř. s., a to bez jednání. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu